

чести, чи на сърдце-то му и на чувство-то му голѣмъ вредъ наноси; ако знае, чи като прави такъвъ лошакъ примѣръ, съ кой-то кажа, толко человекъ може да разврати; кой-то сичко тока знае, чи пакъ неще да престане отъ тая лошака дѣла; кой-то неще да се одвърне отъ тая гнусна псувана; кой-то неще да се остави отъ тоя обичай, да Божіе-то свато има лекомыслено злоупотребава, да ли такъвъ человекъ негрѣши? Да ли може своѣ-тъя лекомысленость да извини само съ това, що ще да рече, чи е то само лекомысленость? Дали може нѣкоя погрѣшка да се извини само съ това, що е погрѣшка?

Зато, макаръ кой да изговара имена-та на сватаа Троица безъ сѣкое благоговѣйнство, той съ това само то открыва на себе, чи никакъ любовь въ сърдце-то си не оцѣща камъ снова найсвато свѣщество. Имали такъвъ памежду человекъ-те, кой-то ще равнодушно да сноси, да му нѣкой на очигледъ безчести снова има, кое-то той люби и почитува. Имали такава добро дѣте, кое-то ще немарливо да слуша, кога нѣкой предъ него баща му или майка му безчести? Имали такъвъ другъ, кой-то ще равнодушно да премълчи, ако нѣкой непристойно нѣщо за неговь-тъя супругъ рече? Така ли е? Тука сме ревностни и чувствителни; а дали щемъ равнодушно да дупустиме и да сносиме, да нѣкой намъ на очигледъ скверни Божіе-то свато има и недостойно да Го употребава?

Какъ бы намъ было, кога бы нѣкой щемъ да се съ насъ разговара, па бы ни гърбъ-атъ си обърналъ, и тѣй не бы ны ни съ свой-атъ погледъ удостоавалъ, но бы се съ нѣщо друго отъ насъ назадъ